

RANSKAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN AGRAARITEESEISTÄ

Agraariteeseistä, jotka on julkaistu „Talonpojan Äänen” (La Voix Paysanne)³⁶ 95. numerossa 19. XI. 1921 Ranskan kommunistisen puolueen KK:n (Le comité directeur) allekirjoittamina, voin sanoa seuraavaa:

Nähdäkseni näissä teeseissä on aivan oikein, Kominternin kongressien päätösten mukaisesti sekä varsin onnistuneesti esitetty perusajatukset, nimittäin (1) vallankumouksen välttämättömyys uusien imperialististen sotien ehkäisemiseksi; (2) pasifistisen ja wilsonilaisen ideologian romahdus; (3) ehdoton välttämättömyys laatia agraarikysymyksen osalta kommunismiin tähtäävien „siirtymistoimenpiteiden ohjelma” (un programme transitoire), jossa pidetään silmällä talonpoikien *vapaaehtoista* siirtymistä yhteistoiminnallisuuteen maataloudessa ja joka samalla tekee mahdolliseksi parantaa *heti* maaseutuväestön valtaenemmistön, palkkalaisten ja pientalonpoikien, asemaa; (4) niin viljelemättömien (les terres arables en friche) kuin myös kolonien³⁷, vuokralaisten tai palkkalaisten avulla viljeltyjen maiden (les terres mises en valeur par les colons, fermiers ou salariés) viipymätön *konfiskointi*, t.s. pakkoluovutus korvauksettomasti (sans indemnité); (5) näiden maiden luovuttaminen niille työmiehille yhteisesti, jotka niitä nykyään viljelevät, että nämä työmiehet muodostaisivat „tuotanto-osuuskuntia” (coopératives de production) uuden maalais säännösten mukaisesti; (6) pysyvän (ja periytyvän) maankäyttöoikeuden ehdoton turvaaminen „pienomistajille, jotka itse viljelevät maitansa” (les petits propriétaires exploitant eux-mêmes); (7) maatalous-„tuotannon jatkuvuuden ja lisääntymisen”

(„continuité et augmentation de la production”) turvaaminen välttämättömästi; (8) „talonpoikaiston kommunistiseen kasvatukseen” („éducation communiste de la classe paysanne”) tähtäävien useiden järjestelmällisten toimenpiteiden välttämättömyys.

Koska olen täysin samaa mieltä näistä teesien perusajatuksista, voin tehdä vain seuraavat muutamat huomautukset näistä teeseistä yleensä:

1. Teesien alkuosassa käsitellään kysymystä: „sota vai vallankumous”. Siinä sanotaan m.m. täysin aiheellisesti, että „viime tapahtumat ovat murskanneet pasifistisen ja wilsonilaisen ideologian” („les événements des dernières années ont tué l'idéologie pacifiste et wilsonienne”).

Jotta nämä pasifistiset harhakäsitykset tulisivat lopullisesti murskatuiksi pitäisi nähdäkseni puhua paitsi yleensä sodasta, myös erikoisesti siitä, että vuosien 1914—1918 sota samoin kuin se sota, joka on parhaillaan valmisteilla Amerikan ja Japanin välillä ja johon Englanti ja Ranska todennäköisesti osallistuvat, ovat luonteeltaan imperialistisia.

Varmaa on, että vain proletariaatin vallankumous voi tehdä ja varmasti tekee lopun ylipäänsä kaikista sodista. Mutta pasifistista harhakuvittelua olisi luulla, että yhden maan, esimerkiksi Ranskan proletariaatin voittoisa vallankumous hävittää heti ja taatusti kaikkinaiset sodat.

Venäjällä saatu kokemus on kumonnut näkyvästi tämän harhaluulon. Mainittu kokemus on todistanut, että vain vallankumouksen avulla saatettiin irrottautua imperialistisesta sodasta, että Venäjän työläisille ja talonpojille koitui tavatonta hyötyä heidän omasta vallankumouksestaan, *vaikka* kaikkien maiden kapitalistit pakottivatkin heidät *kansalaissotaan*. Yhtä rikollisia ja tuhoisia kuin ovat taantumukselliset sodat ja m.m. imperialistiset sodat (joihin kuuluu myös Ranskan kohdalta vuosien 1914—1918 sota: Versaillesin rauha on siitä erittäin havainnollinen osoitus), yhtä laillisia ja oikeudenmukaisia ovat vallankumoukselliset sodat, t.s. sodat, joiden tarkoituksena on sorrettujen luokkien puolustautuminen kapitalisteja vastaan, muutamien harvojen maiden imperialistien sortamien kansojen puolustautuminen sortajiaan vastaan, sosialistisen vallankumouksen puolustaminen ulkoisilta maahanhyökkäyksiltä. Mitä selvemmin Ranskan työläis- ja talonpoikaisjoukot

tajuavat tämän, sitä vähemmän luultavia ja lyhytaikaisempia tulevat olemaan ranskalaisten, englantilaisten ja muiden kapitalistien väistämättömät yritykset tukahduttaa sodan avulla työläisten ja talonpoikien vallankumousta Ranskassa. Nykyisessä Euroopassa, kun Neuvosto-Venäjä on saanut voiton *kaikista* Denikiniä, Koltshakia, Wrangelia, Judenitshia ja Pilsudskia tukeneista kapitalistisista maista ja kun Saksaa kuristetaan tavattomasti ja häpeämättömästi Versaillesin rauhalla, ranskalaisten kapitalistien kansalaissota Ranskan voittoisaa sosialistista vallankumousta vastaan voi kestää vain hyvin lyhyen ajan ja on oleva tuhat kertaa helpompi ranskalaisille työläisille ja talonpojille venäläisiin verrattuna. Mutta on ehdottoman välttämätöntä, että erotetaan selvästi imperialistiset sodat, kapitalistien saaliinjakosodat, pienten ja heikkojen kansakuntien kuristamiseksi käydyt sodat vallankumouksellisista sodista, niistä sodista, joiden tarkoituksena on puolustautuminen vastavallankumouksellisia kapitalisteja vastaan, näiden ikeen karistaminen.

Esittämieni näkökohtien perusteella pitäisin oikeampana, jos sen asemesta, mitä teeseissä on sanottu „sota vai vallankumous“-kysymyksestä, sanottaisiin likipitäen seuraavaa:

Viime vuosien tapahtumat ovat paljastaneet pasifistisen ja wilsonilaisen ideologian koko valheellisuuden, koko petokellisuuden. Tämä valhe on paljastettava lopullisesti. Vuosien 1914—1918 sota oli imperialistista, taantumuksellista ryöstösotaa ei yksin Saksan, vaan myös Ranskan taholta; sen todisti erittäin havainnollisesti Versaillesin rauha, joka on vieläkin petomaisempi ja katalampi kuin Brest-Litovskin rauha. Uusi sota, johon Amerikka ja Japani (tai Englanti) toisiaan vastaan varustautuvat ja jota kapitalismin säilyessä ei voida välttää, vetää väistämättömästi piiriinsä myös kapitalistisen Ranskan, sillä se on sotkeentunut kaikkiin imperialistisen kautemme aikaisiin imperialistien rikoksiin, petomaisuuksiin ja konnamaisuuksiin. Joko uusi sota ja useita sotia Ranskan imperialismin „puolustamiseksi“ tai sosialistinen vallankumous — muuta valinnan varaa ei Ranskan työläisillä ja talonpojilla ole. Vastavallankumoukselliset kapitalistit eivät pelästyä heitä viittaamalla raskaaseen kansalaissotaan, johon kapitalistit olivat pakottaneet Neuvosto-Venäjän. Ranskan työläiset ja

talonpojat osasivat käydä laillista, oikeudenmukaista, vallankumouksellista sotaa feodaalejaan vastaan, kun nämä tukahduttivat XVIII vuosisadan Ranskan suurta vallankumousta. Ranskan työläiset ja talonpojat kykenevät käymään yhtä oikeutettua, oikeudenmukaista ja vallankumouksellista sotaa Ranskan kapitalisteja vastaan, kun näistä tulee emigrantteja, jotka järjestelivät ulkoista maahanhyökkäystä Ranskan sosialistista tasavaltaa vastaan. Ranskan työläisten ja talonpoikien on sitäkin helpompi nujertaa riistäjänsä, sillä heidän puolellaan tulee olemaan sekä välittömästi että välillisesti *koko* raadeltu, kidutettu ja katalalla Versaillesin rauhalla balkanisoitu Eurooppa.

2. Pidän virheellisenä teesien seuraavassa osassa olevaa väitettä: „Ranskan tuleva vallankumous (*cette révolution que nous devons faire*)... on oleva tavallaan ennenaikainen vallankumous” (*sera en quelque sorte une révolution avant terme*), samoin myös seuraavaa väitettä:

„Marxilaisuuden teoreetikkojen julistama omaisuuden keskittyminen ei ole tapahtunut oikealla tavalla maataloudessa” (*La concentration de la propriété annoncée par les théoriciens du marxisme ne s'est pas produite avec régularité dans l'agriculture*).

Tämä ei pidä paikkaansa. Sitä paitsi nämä eivät ole Marxin katsomuksia, marxilaisuuden katsomuksia, vaan *kvasi*-, „marxilaisuuden” „teoreetikkojen” katsomuksia, niiden, jotka saattoivat toisen Internationalen häpeälliseen vararikkoon vuonna 1914. Nämä katsomukset kuuluvat niille pseudomarxilaisille, jotka vuodesta 1914 alkaen siirtyivät „oman” kansallisen porvaristonsa puolelle ja joista ennen muinoin teki niin sattuvasti pilkkaa Jules Guesde eikä kukaan muu, kun hän kirjoitti Millerand'ia vastaan, että tulevat Millerand'it ovat „omien” kapitalistien puolella tulevassa kapitalistien saaliinjakosodassa.

Marxilla ei ollut yksioikoista eikä suoraviivaista käsitystä maanviljelyssä tapahtuvan keskittymisprosessin muodoista. Sitä todistaa „Pääoman” kolmas osa. Sitä todistaa viime vuosisadan 90-luvulta peräisin oleva Engelson artikkeli, jossa hän vastustaa ranskalaisten silloista agraariohjelmaa³⁸. Marx ei pitänyt proletariaatin vallankumousta „oikea-aikaisena” vain siinä tapauksessa, että pakkoluovutetaan talonpoikaisto viimeistä miestä myöten. Jättäkäämme mainitunlainen Marxin katsomusten tulkinta

Hyndmaneille, Renaudeleille, Vanderveldeille, Südeku-
meille, herroille Turateille ja Serrateille.

Neuvoisin poistamaan nuo virheelliset, tarpeettomat ja Ranskan kommunisteja kompromettoivat väitteet. Niitä ei tarvita todistamaan heidän käytännöllisesti ja teoreettisesti tärkeää ja oikeaa perusajatustaan, nimittäin, että *täydellisen* kommunismin välitön soveltaminen (l'application immédiate) *pientalonpoikaistalouden* aikaisissa oloissa olisi *perin* virheellistä (ei suinkaan yksin Ranskassa, vaan kaikissa maissa, missä on olemassa pientalonpoikaistaloutta).

Näiden virheellisten väitteiden asemesta olisi parempi selittää seikkaperäisemmin, miksi Ranskan talonpoikien sodanaikainen rikastuminen ei ole pysyvää, miksi laskee sen rahan arvo, jota nämä talonpojat hankkivat sodan aikana, miksi suurpankkien harjoittama Ranskan työläisten ja talonpoikien sorto voimistuu, miten tämä voimistuminen ilmenee j.n.e. y.m.s.

3. Teeseissä sanotaan edelleen, että sodanedellisten tilastojen mukaan Ranskassa oli 5.700.000 maataloa (exploitations rurales); niistä oli pientiloja (10:tä ha pienempiä) 4.850.000 ja 10:tä ha suurempia oli 850.000. Nämä numerotiedot osoittavat, sanotaan teeseissä, miten epäsuhtaisesti maat ovat jakautuneet Ranskassa. „Mutta nämä numerotiedot”, sanotaan teeseissä, „eivät anna mitään tarkkaa kuvaa („mais ils (ces chiffres) ne fournissent aucune précision”...) siitä, kuinka suuri ala on omistajiensa itsensä viljelemiä maita ja kapitalistisen voiton lähteinä olevia maita” („...sur le rapport qui existe entre l'étendue des terres travaillées par leurs propriétaires et des terres source de profit capitaliste”).

Ensiksikin *myös* ne maat, joita omistajat itse viljelevät, ovat Ranskassa (kuten kaikissa muissakin kapitalistisissa maissa) „kapitalistisen voiton lähteinä”. Ranskan kommunistisen puolueen teeseissä olisi teorian kannalta oikeampaa ja käytännön kannalta hyödyllisempää puhua tämän voiton muodoista kuin siitä, ettei muka omaisuuden keskittyminen maataloudessa tapahdu „oikealla tavalla” („avec régularité”).

Toiseksi. Totta on, että Ranskan maataloustilasto on keho, huonompi kuin Saksan, Amerikan, Sveitsin ja Tanskan ja ettei se määrittele *tarkalleen*, kuinka *laajalla* maa-

alalla harjoitetaan kapitalistista taloutta. Totta on myös se teeseissä myöhemmin mainittu seikka, että palkkalaisia käytetään toisinaan 10:tä ha pienempien tilojen viljelyssä, kun taas „20, 30 hehtaaria käsittäviä ja suurempiakin tiloja” („des fermes de 20, 30 hectares et au-dessus”) viljelevät väliin talonpojat itse, siis niiden omistajat.

Mutta kyllä Ranskan maataloustilaston perusteella saa ainakin *likipitäisen*, jollei aivan tarkan, käsityksen siitä, kuinka suuri maa-ala on kapitalistisessa käytössä. Minulla ei ole tässä ulottuvillani enempää Compère-Morelin kirjaa kuin muitakaan lähdekirjoja, mutta muistan, että Ranskan tilastossa erotetaan 40 hehtaaria käsittävät ja suuremmat taloudet eri ryhmäksi. Näiden tietojen esittäminen olisi hyvin hyödyllistä, jotta Ranskan pientalonpojille tulisi osoitetuksi havainnollisesti, miten paljon maata ovat Ranskan kapitalistit ja tilanherrat anastaneet omakseen (työläisiltä ja pientalonpojilta). Agraariteeseissä voidaan (ja nähdäkseni pitää) osoittaa havainnollisemmin, nojaamalla niin ikään Ranskan maataloustilaston tarjoamiin numerotietoihin (ja Compère-Morelin numerotietoihin niiltä ajoilta, jolloin hän oli vielä sosialisti eikä puolustellut kapitalisteja, ei heidän vuosien 1914—1918 rosvo-sotaansa eikä heidän solmimaansa Versaillesin ryöstörauhaa), miten valtavan suuri enemmistö Ranskan maalaisväestöstä voittaisi heti, viipymättä ja varsin huomattavassa määrässä, jos tapahtuisi proletariaatin vallankumous.

4. Viimeinen huomautukseni koskee niitä teesien kohtia, joissa puhutaan maataloustuotteiden tuotannon kohottamisen välttämättömyydestä, nykyaikaisten koneiden (des machines modernes), m.m. sellaisten koneiden kuin puimakoneiden (les batteuses), moottoriaurojen (les charrues à tracteur) ynnä muiden sellaisten merkityksestä.

Kaikki nämä maininnat teeseissä ovat ehdottomasti aiheellisia ja käytännöllisesti katsoen välttämättömiä. Minusta tuntuu kuitenkin, ettei pitäisi rajoittaa aivan tavanomaiseen kapitalistiseen tekniikkaan, vaan olisi otettava askel eteenpäin. Pitäisi sanoa muutama sana koko Ranskan suunnitelmallisen ja täydellisen sähköistämisen välttämättömyydestä ja siitä, ettei tätä millään voida suorittaa *työläisten ja talonpoikien hyväksi*, ellei kukisteta porvariston valtaa, ellei proletariaatti ota valtaa haltuunsa. Ranskan kirjallisuudessa on paljon aineistoa sähköistämisen

merkityksestä Ranskalle. Tiedän vain, että pieni osa tästä aineistosta esitettiin Venäjän sähköistämissuunnitelmaa koskevassa, hallituksemme toimeksiannosta laaditussa teoksessa ja että sodan jälkeen on Ranskassa sähköistämisen teknillisen valmistelun alalla edistytty suuresti.

Sekä teorian että käytännöllisen agitaatiotyön kannalta on mielestäni äärettömän tärkeää mainita teeseissä (ja yleensä puhua enemmän kommunistisessa kirjallisuudessa) siitä, että paras nykyaikainen tekniikka vaatii pakottavasti *yhteisen* suunnitelman mukaista *koko maan — ja useiden naapurimaiden — sähköistämistä*, että nykyaikana sen suorittaminen on täysin mahdollista, että siitä olisi eniten etua maataloudelle ja varsinkin talonpoikaistolle, että niin kauan kuin kapitalismi ja tuotantovälineiden yksityisomistus on olemassa, ei koko maan ja usean maan sähköistäminen voi olla ensiksikään nopeaa eikä suunnitelmallista, toiseksi *se ei voi* tapahtua työläisille ja talonpojille *edullisella tavalla*. Kapitalismin vallitessa sähköistämisen kiertämättömänä seurauksena on *suurpankkien harjoittaman* työläisten ja *talonpoikien sorron* voimistuminen. Jo ennen sotaa itse Lysis, joka ei ole mikään „ahdaskatseinen marxilainen”, vaan pokkuroi nykyään isänmaallisena kapitalistien edessä, todisti, että Ranska on itse asiassa *finanssioligarkkinen maa*.

Ranskassa on mainiot mahdollisuudet sähköistämiseen. Siinä tapauksessa, että proletariaatti voittaa Ranskassa, varsinkin *pientalonpoikaistolle* koituu *suurta* hyötyä sähköistamisestä, kun se suoritetaan suunnitelmallisesti ja suurmaanomistajien ja kapitalistien yksityisomistuksesta välittämättä. Suunnitelmallinen ja nopea sähköistäminen on kapitalistien vallan säilyessä sula mahdottomuus ja muodostuu, mikäli se yleensä suoritetaan, talonpojille uudeksi ikeeksi, uudeksi „finanssioligarkian” ryöväämien talonpoikien orjuudeksi.

Tässä ne muutamat huomautukset, jotka saatan tehdä mielestäni ylipäänsä täysin oikeiden ranskalaisten agraariiteesien johdosta.

11. XII. 1921.

Julkaistu ensi kerran
maaliskuussa 1922

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan